

[Duborg.]

betales knap 1 pCt. Det Beløb, Landbruget derved betaler mere i Ejendoms-skat, end der betales i Byerne af samme Grundværdier, er ca. 40 Mill. Kr., altsaa et otte Gange større Beløb end det, der skulde anvendes til denne Kriseforanstaltning, som vi her behandler. Det forekommer mig, at alene disse Tal viser, at de 5 Mill. Kr. er en Gestus, der aabenbart skal vise Regeringens gode Sindelag, men intet forslaar over for hele dette Problem. Og hvad angaar Ejendomsbeskatningen — som vi jo har faaet Skyld for immer og immer at tale om, og som vi selvfølgelig ogsaa bliver ved at tale om, saa længe Landbruget paa dette Punkt bliver saa uretfærdigt behandlet —, har Regeringen jo indtil Dato vist sin komplette Uvilje over for Tanken om Lettelser i denne Beskatning. De Forslag, der er fremkommet — ogsaa det sidste fra Venstres Side, som ingenlunde søger til Bunds, men dog søger i betydelig Grad at udligne dette Misforhold —, er altid blevet afvist. Man har aldrig villet forhandle om dem; vi har faaet et Foredrag om, at det kan ikke nytte, at Landmændene sættes ned i Skat, for saa laver de bare mere Gæld! Ja, naar man er naaet dertil, at Landmændene betragtes som en Slags Væsener, der bør være umyndige, fordi de ikke forstaar at administrere deres egne Sager, saa kan det ikke forbavse, at der visse Steder i Landbruget udvikler sig en Mentalitet, som man ikke altid fra Regeringens Side billiger.

Det bør ogsaa siges i denne Forbindelse, at naar der her, som jeg gentagne Gange har sagt, er Tale om paa ny at lægge Byrder paa Bybefolkningen til Fordel for Landbefolkningen — thi saadan forklarer man det faktisk ganske umiddelbart —, saa er der Grund til at erindre om, at man lægger ogsaa Byrder paa Landbefolkningen til Fordel for Bybefolkningen. Thi hele det System, vi har her i Landet, foraarsager, at Landbruget afgiver Fødevarer til Byernes Befolkning til en Pris, der ikke er væsentlig højere end den gængse Pris i 1914, medens Priserne paa alt, hvad Landbruget modtager fra Byerhvervene, Ydelser og Varer, ligger omkring ved det dobbelte. Størrelsen af det Tab, som derved paaføres Landbrugserhvervet, nærmer sig meget stærkt Forrentningen af hele Landbrugets Gæld, altsaa et Beløb, imod hvilket de 5 Mill. Kr. er som en Draabe i Havet. Der er Grund til ved en Lejlighed som denne at gøre opmærksom paa dette over for By-

befolkningen, som har faaet og gennem den Form for Lovgivning, vi her stadig vender tilbage til, har maattet faa — jeg bebrejder ikke Bybefolkningen noget — den Opfattelse, at det til syvende og sidst er den, der understøtter og opretholder Landbruget.

At saadanne Tilstande skaber Utilfredshed, kan ikke forbavse, og denne Utilfredshed bliver forstærket derigennem, at det faktisk for Tiden er saadan i Danmark, at Indtægterne for Samfundet som Helhed er endog særdeles gode, ja, næsten paa Højde med Højkonjunkturen. Det faktiske er, at Flertallet af Landets Befolkning har gode Indtægter; det viser Skatteopgørelserne; det er kun et Mindretal af Landets Befolkning og specielt Landbruget, der har unormalt smaa Indtægter; ja, der er selvfølgelig hele Gruppen af arbejdsløse, men mellem Erhvervene er Landbruget i Virkeligheden den eneste Gruppe, der har unormalt smaa Indtægter. Hvis det danske Landbrugsproblem skulde løses i en Tid, hvor der var almindelig Fattigdom i Landet og Indtægterne var smaa over det hele, saa var det et ret vanskeligt, for ikke at sige et uløseligt Problem; men vi lever i en Tid, hvor de samlede Indtægter i Danmark er mere end tilstrækkelige til at give jævnt gode Vilkaar for den samlede Befolkning. Med en Skatteindtægt af 3 000 Millioner kan der overhovedet ikke diskuteres derom; de fornødne Midler er til Stede. Med de Indtægter, der er her i Danmark, er det ikke nødvendigt at paalægge Landbruget 40 Millioner i ekstraordinære Ejendomsskatter. Det er ikke nødvendigt erhvervsmæssigt set — heller ikke afsætningsmæssigt set, men vi kan tage det produktionsmæssigt under eet — at stille dette Erhverv saaledes, at det lider dette Tab. Det er ikke nødvendigt, naar man ser paa den almindelige Levestandard her i Landet. Indtægterne hos Befolkningens store Flertal gør ikke et saadant Offer fra et enkelt Erhverv paakrævet.

Det maa her erindres, hvad der ikke er en uvigtig Side i denne Sag, at hele den Landbrugspolitik og Erhvervspolitik, der drives, foraarsager en stigende Forarmelse ikke blot inden for Landbruget, men den betyder ogsaa, at de store Erhvervskredse i Provinsen, som erhvervsmæssigt er nøje knyttet til Landbruget, arbejder for Landbruget, handler med det, gaar tilbage i Fortjeneste og Arbejde sammen med Landbruget. Man kan sige det kort saaledes, at Landbrugets Indtægter og Købeevne er bestemmende for Provinsens Økonomi, paa samme Maade som Industriens Fortjeneste er bestemmende for Storbyernes Økonomi.